

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/29/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122011021
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Juhás
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6122011021.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Štefana Juhása, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 30. apríla 2024, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/60/2022 z 10. januára 2024, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo súd prvého stupňa“) sp. zn. 5T/60/2022 z 10. januára 2024 bol obžalovaný A. B. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

27. 10. 2020 v čase okolo 17.00 hod. v C. C., A. D. XX, vo vnútorných priestoroch ubytovne Rudlovka, na izbe č. XX, po tom ako zamestnanec ubytovne E. F., nar. XX. XX. XXXX, opakovane vyzval obžalovaného a G. B. na opustenie ubytovne z dôvodu porušovania ubytovacieho poriadku, mu A. B. začal vulgárne nadávať a pritom pristúpil ku prevádzkárke ubytovne, ktorá sa tam toho času nachádzala a chytil ju za oblečenie, následne ho E. F. chytil za ruky z dôvodu, aby nezaútočil na prevádzkarku, avšak obvinený sa vytrhol a udrel laktom E. F. do oblasti tváre, následkom čoho tento spadol na zem, kde ho začal udierať pästou do oblasti hlavy a tváre až kým ich nerozdelila prevádzkarka ubytovne, čím mu spôsobil pomliaždenie hlavy v čelovo záhlavovej oblasti vpravo, pomliaždenie hornej pery vľavo a otras vnútorného labyrintu ucha vpravo a pomliaždenie v oblasti spánkovo-čelustného skĺbenia vpravo, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia 3 až 4 týždne.

Za to okresný súd obžalovanému uložil podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a obžalovaného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Napokon, podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému E. F. škodu vo výške 218,40 eur a poškodenej Union zdravotná poisťovňa, a. s. škodu vo výške 201,01 eur s tým, že poškodeného E. F. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces v súlade s § 288 ods. 2 Trestného poriadku.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, ktoré písomne zdôvodnil dodatočne podaním, doručeným okresnému súdu 18. 01. 2024. V ňom poukázal na údajné rozpory vo výpovediach svedkov a nedostatok dôkazov pre svoje odsúdenie. Zároveň žiadal o zmiernenie rozsudku pre zdravotný stav rodinného príslušníka, o ktorého sa stará. Dňa 12. 03. 2024 bolo doručené zdôvodnenie odvolania prostredníctvom obhajcu obžalovaného, v ktorom obžalovaný trval na svojej nevine. Celý incident mal byť vyvolaný neoprávneným zásahom do súkromia obžalovaného a jeho manželky. Obžalovaný sa stará o svojho otca H. I. B., ktorý trpí vážnymi chorobami. Poukázal aj na

nezrovnalosti vo výpovedi poškodeného E. F.. Obžalovaný sa mal chváliť pred svedkyňou H. J., že chce iba získať peniaze od obžalovaného, nebol ani práceneschopný a hneď druhý deň nastúpil do práce. Obžalovaný je pravák a mohol poškodenému zasiahnuť päťou jeho tvár, nie však pravé ucho. Ani svedkovia K. C. a H. J. nepotvrdili, že by poškodený dostával kopance na zem. Skutok možno podľa obžalovaného vyhodnotiť ako incident – fyzickú potýčku, ktoré nie je možné kvalifikovať ako trestný čin. Obžalovaný sa ďalej odvolával na použitie trestného práva ako ultima ratio a využitie materiálneho korektívu v jeho prípade.

Z uvedených dôvodov navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu a rozhodnúť o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného zotrval na písomných dôvodoch odvolania a navrhol, aby odvolací súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby vzhľadom na prísne posúdenie skutku ako trestný čin.

Prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí pripojil k návrhu svojho obhajcu a dodal, že každý by urobil to isté, ak by niekto napadol jeho ženu.

Krajský súd Banská Bystrica, ako súd odvolací, predtým ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, zistil, že odvolane obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej podľa § 309 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd pripomína, že súd prvého stupňa, potom ako mu bola vec vrátená krajským súdom na základe uznesenia z 09. 08. 2023, sp. zn. 5To/60/2023, v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie a v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, a to tak vo vzťahu k výroku o vine, ako aj výroku o treste. Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k správnym skutkovým a právnym záverom.

Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Z obsahu jeho odôvodnenia je totiž zrejmé, že okresný súd stručne vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, ako tieto dôkazy hodnotil. Závery súdu prvého stupňa, ktoré z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa po vrátení veci odvolacím súdom postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovaného boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal dostatočným spôsobom a odvolací súd ich akceptuje.

Ak súd prvého stupňa postupoval podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tak odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Obžalovaný namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Na základe rozsiahleho dokazovania dospel podľa odvolacieho súdu k správne mu záveru ohľadom viny obžalovaného pre skutok uvedený vo výroku napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, k tomu krajský súd uvádza, že obžalovaný síce spochybňuje výpoveď poškodeného, ale ako správne uvádzal okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v podstatnej časti výpoveď poškodeného potvrdili svedkovia H. J., K. C. a napokon jeho zranenia boli potvrdené aj odborným vyjadrením č. 15/2021, vypracovaným znalcom L. L. I., ako dôkaz v podobe objektivizovaného zdravotného stavu poškodeného, ktorý v podstatnej časti potvrdzuje jeho verziu a ktorý obžalovaný nespochybnil. Skutočnosť, že svedkovia protiprávneho konania obžalovaného si nepamätali na presný priebeh vzhľadom na odstup času, neznamená, že sa skutok nestal, keď aj sám obžalovaný napokon pripustil, že obžalovaného fyzicky napadol. Svoje konanie však bagatelizuje.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného ohľadom možnej aplikácie materiálneho korektívu, k tomu sa odvolací súd už vyjadril v predchádzajúcom uznesení z 09. 08. 2023, sp. zn. 5To/60/2023, na ktoré odkazuje, pretože v tomto smere nedošlo k žiadnej zásadnej zmene. Pre úplnosť krajský súd uvádza, že odborné vyjadrenie č. 15/2021, vypracované znalcom L. L. I., ktoré v priebehu celého konania žiadna zo strán nespochybnila jednoznačne a objektívne určilo tak priebeh, ako aj následok konania obžalovaného. Vzhľadom na spôsobený následok ohľadom zdravotného stavu poškodeného, nemôže na tom nič zmeniť skutočnosť, že poškodený hneď po incidente nastúpil do práce, čo je v konečnom dôsledku jeho slobodné rozhodnutie a ak išlo o zranenia, ktorému nebránili vo výkone práce, ani odvolací súd nevzhladol dôvod, prečo táto skutočnosť by mala spochybňovať závery znaleckého dokazovania. Rovnako údajné vyjadrenie sa poškodeného svedkyni J. po skutku, že ide od obžalovaného vymaniť peniaze, nepreukazuje, že by sa skutok nestal, ani nespochybňuje závažnosť spôsobeného následku. Ak sa obžalovaný rozhodol v rámci trestného konania uplatňovať svoje nárok na náhradu škody, o čom už bol rozhodnutý hneď po skutku a o tejto skutočnosti informoval svedkyňu H. J., ide opäť o autonómne rozhodnutie poškodeného, ktoré však v žiadnom prípade nesvedčí v prospech obžalovaného v tom smere, že by sa skutok nestal, resp. by preukazoval menšiu závažnosť jeho následku. Rovnako nebolo preukázané, že by obžalovaný konal protiprávne v dôsledku údajnej obrany svojej manželky pred poškodeným. Uvedenú verziu obžalovaného nepotvrdil ani jeden z vypočutých svedkov. Aj v prípade, že by sa táto skutočnosť preukázala, obžalovaného by to nezbavovalo trestnej zodpovednosti.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal okresný súd jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa dopustil prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovaného, ktoré na seba nadväzujú a dopĺňajú sa, vzhľadom na ich rozsah, silu a celkovú dôkaznú hodnotu, totiž nielenže vyvracia jeho obhajobu a skutočnosti vyplývajúce z dôkazov vyznievajúcich v jeho prospech v takej miere, ktorá by ho mala zbaviť trestnej zodpovednosti, ale zároveň spoľahlivo preukazuje, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bol ustálený okresným súdom, ktorý ho súčasne náležite právne kvalifikoval a je zaň zároveň trestne zodpovedný.

Krajský súd ďalej zistil, že okresný súd nepochybil ani vo výroku o uloženom treste, pretože prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Okresný súd dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo

obžalovanému ukladal trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby 1 rok potom, ako správne ustálil pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností (zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, pretože obžalovaný už bol v minulosti odsúdený). Obžalovaný spáchal skutok počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia za iný trestný čin, preto neprichádzalo do úvahy opätovné uloženie podmieneného trestu odňatia slobody (§ 49 ods. 2 Trestného zákona). Krajský súd sa stotožnil aj s odôvodnením výroku o treste, preto naň v podrobnostiach odkazuje.

Okresný súd obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona správne zaradil na výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Iba uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody v danej výmere zabezpečí v tomto prípade dosiahnutie účelu trestu, a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie, pričom takýto trest zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 34 Trestného zákona a nasl., ktoré upravujú zásady ukladania trestov.

Po zhodnotení všetkých skutočností, majúci význam pri určovaní druhu trestu a jeho výmery, dospel odvolací súd k záveru, že uložený trest zodpovedá zásadám ukladania trestov ustanoveným v § 34 a nasl. Trestného zákona a takýto postih páchatel'a je adekvátny, zodpovedá požiadavkám zabezpečenia generálnej i individuálnej prevencie.

Obžalovaný síce priamo nenapádal nesprávnosť výroku rozsudku okresného súdu, ktorým rozhodol o náhrade škody, avšak vzhľadom na to, že žiadal oslobodenie spod obžaloby, odvolanie smerovalo aj do výroku o náhrade škody. Odvolací súd preto preskúmal aj tento výrok, ktorým okresný súd rozhodol o riadne a včas uplatnenom nároku na náhradu škody a konštatuje, že ani v tejto časti svojho rozhodnutia súd prvého stupňa nepochybil a o nároku na náhradu škody rozhodol v súlade s § 287 ods. 1 Trestného poriadku. V časti, v ktorej okresný súd nemal preukázaný nárok poškodeného E. F. na náhradu škody, odkázal poškodeného na civilný proces podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku.

Na základe uvedených skutočností dospel krajský súd k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol správnym a zákonným spôsobom, a preto odvolanie obžalovaného podľa ustanovenia § 319 ods. 1 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.